

Zjevení, Kniha symbolů

Dobré ráno, přátelé. Ty ventilátory mne obtěžují. Jsme šťastni, že můžeme být toto ráno zde a na několik okamžiků k vám promluvit. A tuším, že bratr Neville nemá žádné zvláštní místo Písma pro nedělní školu a proto chceme Duchu Svatému dovolit, jak se budeme cítit vedeni, začít, kde si to On přeje nebo ze které kapitoly bychom měli číst. Mám poněkud rád tento způsob, nejsme pak vázáni pravidlem, je to neformální, prostě to přijímáme z ruky Páně a pokračujeme.

² Byl jsem hezky zaneprázdněn. Měli jsme skvělé shromáždění v Cadle Tabernacle. A nejhezčí část, vyjma uzdravení, dle mého názoru, byl poslední večer, výzva k oltáři, kde se proudem valily stovky lidí a vyplnily celé prostranství před oltářem, každou uličku seshora dolů, a přicházely k Pánu Ježíši Kristu. A to je vlastně ta hlavní věc, vidět lidi, jak se rodí znovu a přicházejí do Přítomnosti Boží.

³ A když pohledím zde na tuto malou skupinku, nemáme žádnou denominaci, ani členství. Máme mezi sebou pouze obecenství. Pro ty, kteří přicházejí, zvěstujeme evangelium.

⁴ Chci dát najevo, dnes ráno, že jsem poznal ty dva bratry, kteří sedí tamhle vzadu, které znám velmi dobře a jsou moji dobří známí. Bratr Sothmann z Kanady, on a jeho přítel. Jsou tam odněkud, tuším, že jsou. . . Ty cukráři, jak se jmenuje to místo, kde bydlíš, bratře? Nemohu si. . . A ten bratr vedle tebe. Iowa, to souhlasí. Jedl jsem jeho bonbony, když jsem šel cestou zezdola; měl bych vědět, kde bydlí, ano? Jsem velmi vděčný, že mohou být dnes mezi námi jako naši přátelé na návštěvě. Chystají se, tuším, vrátit se brzy do Kanady.

⁵ A pak přijet opět na další shromáždění, které bude začátkem tohoto týdne, v té druhé části týdne, a třiadvacátého v Minneapolis, s křesťanskými obchodníky.

⁶ Ve čtvrtek večer budeme v Chicago, v chicagské modlite. . . Tuším, že je to církev Filadelfia, ano, ve čtvrtek, tento čtvrtek večer v Chicago.

⁷ Toto odpoledne jsme předpokládali být u Juniora Cash'e, asi ve dvě, za účelem, pokud všechno půjde plynule, za účelem posvěcení modlitebny. A—a vzpomínám si, jak on řekl, že tam má několik němých. Totiž, rozešla se zpráva o uzdravení něměho v Indianapolis, který byl němý od narození, bylo mu asi osmadvacet, a nikdy nemluvil a neslyšel. Toto odpoledne tam přivedou některé němé. A jsem-li schopen se jim věnovat a modlit se za ně. Je to na jedné staré. . . té staré 3, staré stání silnici 3, kousek od Charlestownu. Pokud se tam budu moci dostat.

⁸ Mám některé velice náročné věci, ke kterým bych se chtěl nyní dostat. Zítra pak cestovat dolů, dolů do Kentucky. Jsem docela pořádně zaneprázdněn. Potom, až budu mít tato shromáždění za sebou, budu mít krátký čas, budu mít dovolenou a vracím se asi za šest týdnů. Mám zamiřeno do Kanady a potom na západní pobřeží. A proto se za mne modlete, brzy musím učinit mnohá rozhodnutí, opravdu závažná rozhodnutí, a proto se za mne modlete. Budu se spoléhat na vás, že se za mne budete modlit.

⁹ Tedy, pobožnost se koná dnes večer, náš drahý, milovaný pastor, bratr Neville, byl vždy v inspiraci. Když jsem měl přijít ráno, uvažoval jsem, že prostě přijdu a posadím se a budu poslouchat, jak mluví. A on patří mezi ty zdvořilé lidi, a on prostě někomu dopřeje. . . On dává „přednost.“ Tuším, že je to v Písmu: „dáváte jednen druhému přednost,“ vidíte. Já—já to mám rád. Jsem si jist, že jsme všichni spokojeni, co se týče bratra Neville, našeho pastora, on je osobností tohoto druhu. Člověk je to, co je ve svém srdci. Chápete? A on sebe sama vyjadřuje tímto způsobem, dokazuje, kdo je.

¹⁰ Byl jsem do jisté míry ve. . . Dobře, po pravdě, prostě jsem byl po pětatřiceti minutách u konce, pak jsem byl na rozpacích, od čeho začít. Vybral jsem si v Písmu tři místa. Jedno je z První Petrovy a druhé z Knihy Judovy a jedno ze Zjevení. Od čeho bychom teď měli začít? Necht' nám Pán nyní pomůže a velice a bohatě požehná, když k Němu vzhlížíme.

¹¹ Doufám, že kvůli tomu ventilátoru na vás příliš netáhne. Že ano? Snad, myslím, že to směřuje hlavně sem ke kazatelně. Je tomu tak, bratře Coxi, *toto* zde? Ano, dobře, jsem rád. To—to mě hodně obtěžuje, toto, nemám na hlavě žádnou čepici. Ať. . . Ženám se zde sluší mít přikrytí; nikoli, tuším, nikoli mužům. Ony vypadly a póry se za nimi nezavřely, odkud ty vlasy vypadaly; a potom ten nejmenší průvan a už za několik minut chraptím. A proto musím být velmi bedlivý. Vysoký věk s sebou něco přináší, že ano?

¹² Tak, dobře, pokusme se z Knihy. . . Obávám se, že se příliš zahloubám, pokud se pokusím dostat do Knihy Judovy, vzhledem k tomu, že to souvisí s „odporováním Chóre“ a „poblouzením Balámovým a zahynutím v odporování Chóre,“ co by nás stálo určitě hodně času. Chci se modlit za nemocné, kteří zde toto ráno jsou.

¹³ Otevřete Zjevení a přečtěme verš nebo dva, abychom měli malé pozadí pro vyučování během několika minut, dříve než budou vycházet děti. Pak zakončíme a budeme pokračovat modlitbou za nemocné, ihned poté. Tedy, tato Kniha je poslední Knihou Bible. A není zde víc. . . Tato Kniha říká:

Že žádný, ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí, nebyl hoden, neboli schopen vzít tuto knihu, a otevřít ji, uvolnit tyto pečete a podobně.

Žádný člověk, arcibiskup, ať je to kdokoli; „není hoden“ a nemá způsob, jak to udělat.

A přišel Beránek, který byl zabit od založení světa, vzal knihu z pravé ruky Sedícího na trůnu, a, neboť byl hoden, a otevřel knihu a uvolnil tyto pečete.

¹⁴ Požádejmež Jej, zda Toto pro nás dnešního rána neuvolní a neotevře To, zatímco jsou naše hlavy na chvíli skloněny.

¹⁵ Náš nebeský Otče, jsme Ti dnes vděční za výsadu, přijíti k Tobě cestou modlitby a za možnost věřit a mít víru a že Ty poctíš, zač požádáme. Nikoli proto, že to žádáme my, ale proto, že jsme poslušni tomu, co jsi řekl: „Proste; přijmete. Nemáte, protože neprosíte. Neprosíte, protože nevěříte.“ A, Otče, rádi Tě prosíme, protože věříme, že obdržíme, zač jsme Tě žádali.

A první věc, Otče, prosím za sebe, aby moje vlastní hříchy a hříchy tohoto shromáždění dnešního rána, pokorně prosíme za odpuštění všech hříchů neposlušenství, hříchu nedbalosti, ať je to cokoli. Modlíme se, Bože, abys právě nyní očistil naše srdce a duše ode vši nepravosti, všeho hříchu a přestoupení. A nechť v nás Duch Svatý prostě obnoví pravé srdce a rozum, abychom Ti sloužili. Dejž to, Otče.

Modlíme se, abys uzdravil všechny nemocné a postižené skrze Slovo: „Víra přichází skrze slyšení a slyšení skrze Slovo Boží.“ A nechť sestoupí Duch Svatý a ujmeme se Slova a dovede je přímo do těchto nových, občerstvených, čistých srdcí a zaseje s velikou vírou a pozvedne je výše a výše na této cestě, dokud se nenaleznou v přítomnosti Pána Ježíše a nepřijmou své uzdravení a požehnání, které žádají. Neboť to je to, proč jsme přišli, modlit se k Tobě a žádat Tebe a nechat se očistit a obmýt a—a uzdravit a postavit opět do služby, Pane, abychom Ti sloužili v každém malém koutku, kam jsi nás Ty poslal. Prosíme o to ve Jménu Pána Ježíše, Božího Syna. Amen.

¹⁶ Kniha Zjevení byla zapečetěním posledního svědectví Pána Ježíše. A byla dána. . . První kapitola, tam začneme. Uvažoval jsem o tom, že bychom mohli začít v některém jiném symbolu. Tedy, celá tato Kniha je napsána v symbolech. Stěží je k nalezení něco tak osloveného Slovem, kde to můžete umístit a říct. . . Je to skrze symboly. A Bůh má způsob, jak to provést a účel, proč to činí. Bůh nečiní nic, aniž by za tím On měl nějaký účel. A troufá si někdo. . . To je teď třída. Troufá si někdo pomyslet, za jakým účelem to On učinil? Zde to je; aby to mohl „skrýt před očima moudrých a opatrných a zjevit to malíčkým, takovým, kteří jsou s to se poučit.“ Není-liť On laskavý, že nás takovými učinil?

¹⁷ Tak tedy, kdyby význační učenci, atd., měli celé—celé evangelium v takové formě, jak je uspořádali, museli bychom se před tím poklonit a oni by pak šli a udělali z toho různé tradice a věci a pro nás by nastala hrozná doba. Oni by se pak postavili a pronesli svou řeč jejich vědeckým způsobem, až, ejhle, vše by přeletělo nad našimi hlavami, a my bychom z Toho nic nevěděli.

Jsmo však velice vděční, že náš laskavý Nebeský Otec prokázal milosrdenství chudým a negramotným, jako jsem já sám, a zaslíbil mně a tobě, že když se skloníme a poprosíme, On Sám se nám zjeví. Není to nádherna?

Všechna naše věrovyznání a naše emoce a vše co máme, to vše je pouze přidáno.

¹⁸ Člověk je s to udělat pouze jednu věc, aby poznal Krista: „Uvěř v Pána Ježíše celým srdcem a budeš spasen.”

A proto nyní máme různé způsoby křtů a různá věrovyznání a nejsme zajedno v tom, co děláme a ustanovujeme různé věci. Ale to vše je lidského původu. Prostě se chopíme *tohoto* a dáme volný průchod *onomu* a nepatrný volný průchod, presbyteriáni a evangelíci a fundamentalisté atd. a letničtí a svátostní a kalvinisté a oni všichni mají nepatrné teorie, které jim určují směr a dělají z nich doktríny.

Skutečně, zbývá pouze jedna věc: „Věřit v Pána Ježíše.” „Zkoumejte Písma, tať jsou, která svědectví vydávají o Mně,” řekl Ježíš.

¹⁹ Tedy, jak jednoduché to je, tedy, nezáleží jak—jak *negramotná* (to znamená „nevzdělaná”) ta která osoba může být, oni mohou být tak svatí a zbožní jako arcibiskup. Vidíte? Není-li to nádherné? Nezáleží, jak jsi sklíčený, zda jsi—zda jsi mocnář nebo jsi snad prostitutka, Bůh tě miluje přesně tak a zemřel stejně tak za prostitutku jako zemřel za mocnáře. Vidíte? Ano. Jste povinni se nad těmito věcmi pozastavit, pak se všechno změní. Že ano? Změní se váš mentální postoj. Změní se váš názor na Boha.

²⁰ Někdy se zde přespříliš opíráme o vyvolení. Je to důvod, proč jsem se tomu dneska ráno vyhnul, z Petrovy, protože jsem zde posledně několikrát velice tvrdě zdůrazňoval vyvolení, pomýšlel jsem, snad se tomu mírně vyhnu, jelikož si budete myslet... Nechtěl bych nic popohnat do semene. Ale, věc o které zde uvažuji, někdo řekne: „Bratře Branhamo, jestliže Bůh, vyvolení ano, a jestliže je on povolán k vyvolení, dobře, pak, ach, mohu zkrátka dělat vše, co se mi líbí.” Dobře, to poukazuje, že nejsi vyvolený. Ano. Přesně. Vidíte?

²¹ Jinak bys Jej velice miloval, při pomýšlení, že—že On tě tak velice miloval, když jsi nestál za lásku, a dřív, než jsi s tím měl co dělat, On tě vyvolil. Jak bys toto mohl odmítnout? Jakže, mně to připadá, že vyvolení je postaveno o tolik výš než—než

zákon. Pak, pak by to postavilo legalistický idol. Jakže, to by převyšovalo vše; při pomýšlení, když jsem nestál za lásku, On mne miloval. Při pomýšlení, když jsem si nebyl s to pomoci, On mne pozvedl a spasil, Svou milostí. Jsem povinen být natolik vděčný, že Mu budu sloužit a milovat Je. Vidíte? Takový pocit Mu projevujeme, když sečteme všechna tato pozhánání.

²² A pomyslete, co kdyby Bůh řekl: „Tak, pouze ti, kteří mají nějaký—nějaký vysokoškolský diplom nebo přinejmenším dva stupně na fakultě, mohou být Mými učedníky?” Dobře, co bychom si pak my chudí, nigramotní, počali? Nebo já, míním totiž sebe, když říkám „my”. Tím „moji” míním sebe a svoji rodinu, vidíte. Co bychom si počali? Co by si ten který z nás počal? Co by si počala ta bídná malá hospodyně? Co kdyby On řekl: „Pouze duchovní bude spasen, pouze kazatel a nikdo víc. Ten zbytek prostě... Byl by On spravedlivý, pokud by dal příklad a ponechal by lidi pokoušet se žít polovičatě spravedlivým životem?” Co byste si počali vy nužní, malá hospodyně a vy všichni? Byli byste ztraceni. Co kdyby On řekl: „Bude spasena bílá rasa a nikdo víc; tmavá rasa, hnědá rasa, žlutá rasa, nikdo z vás by už neměl co říct, všichni jste ztraceni?” Nebylo by to hrozné?

²³ Jsem tak vděčný, že On řekl: „Kdo chce, přijdiž.” Ano, nezáleží jsi-li mladý, starý, malý, černý, bílý, hnědý, jakýkoli, prostě přijď, pij z pramene Páně, zadarmo. Nemusíš za to nic platit, vůbec nic. A, pamatuj, poté co bylo dáno poznání, nadále nemůžeš přijít, dokud tě On nepovolá a nevyvolí. Je to tak. „Nikdo nemůže.” On zde říká: „Pramen je zadarmo pro všechny a žádný nemůže přijít, jediné leč by jej Můj Otec prve povolal.” A pak, když přijde zaklepání [Bratr Branham klepe na kazatelnu—vyd.] a řekne, zvu vás, abyste přišli se Mnou večeřet. Děti, jen pojďte!”

²⁴ Jak bys to mohl odmítnout? Mně by to připadalo jako slabomyslnost, odmítnout takové pozvání poté, co laskavý Nebeský Otec... Není to jen obecnství zde, ale být spasen pro věčnost, žít s Ním v Jeho hojnosti, hojnosti Jeho milosrdenství, a v Jeho slávě. A zaměnit to staré tělesné smýšlení za čisté, svaté, posvěcené! A zaměnit to staré křehké tělo, které podléhá zániku, a zaměnit je za nesmrtelné, které nikdy nechřadne! A přijmout korunu, která nikdy nevadne! A zaměnit smrt za Život! A zaměnit peklo za nebe! A zaměnit sklíčenost za štěstí, ach, ouvej, a zve tě „prijď”! Jak bys to mohl odmítnout? Vidíte? Jak bys to mohl odmítnout? Je—je to hrozné při pouhém pomýšlení, pouhé myšlenice odmítnutí toho. Není to?

²⁵ A, já, ach, dělá mi to dobře, když vidím Boha a Jeho děti, jistě. Nepochopte mě špatně. Z jednoho důvodu jsem pozoroval, všimnete si toho později, pokoušel jsem se, všude kam jdu, když jsem pozván, vtisknout drobet kázání. Polevovat jsem v kázání, příliš mnoho na úkor pomazání a práce na té—té Věčné části...

spíše nadpřirozené, totiž když jsou mi dána vidění. Je to nádherné, děkuji za ně Bohu, ale kázání Slova je přece milion mil nad to, než když vidím chodit chromé a vidět slepé.

²⁶ Jisté noci, kdy ta paní, která tam seděla ochrnutá a s artritidou, seděla tam na židli, umírajíc. A Pán Ježíš ve Svém milosrdenství nad ní ukázal vidění, vyvolal ji z toho křesla. Její lékař přišel ke mně do mého pokoje a řekl: „Kazateli Branhamo, chci se vás zeptat, co jste dělal?”

²⁷ Řekl jsem: „Nic. Byla to její víra v Pána Ježíše, která to způsobila.”

²⁸ Ó, my to milujeme! Ó, my milujeme, když hluší, němí, hluší a němí od narození, neboť nikdy neřekli ani neuslyšeli nic od světa, sedí zde jako pahýl a pak slyšíte, jak se tu postaví a mluví a slyší. Je to nádherné! Ale, ach, nelze to srovnat se ztracenou duší, když přichází, pláčem znamená cestu k oltáři a říká: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!” Němý opět zemře, ochrnutý zemře, všichni nemocní opět onemocní a zemřou. Ale duše, která je spasena, je spasena pro Věčnost, navždy, nikdy nezahyne. „Kdo slyší Má Slova a věří Tomu, který Mne poslal, má nekonečný, Věčný Život; a na soud nepřijde.” On už přešel ze smrti do Života, jelikož uvěřil v Pána Ježíše Krista. Amen. Není to nádhra?

²⁹ Ó, To by mělo vyústit v takovou reakci lásky, která postihne celý svět. To vlastně Ježíš mínil Její pomocí docílit, evangelium pro celý svět. Mělo by to proměnit lidská srdce, že nebudou s to spát den a noc, dokud lidé nebudou spaseni.

³⁰ Pohleďte na Pavla, „Vězně,” jak řekl, „Pána Ježíše,” žida poslaného k pohanům. Jeho lid jej vyloučil, jakmile se obrátil k pohanům. Vidíte? Ale on se stal vězněm Pána Ježíše.

³¹ Jako kdyby to bylo v Africe. Bílý člověk tak ponižuje ty barevné, že budeš-li přistižen, že s nimi spolupracuješ: „Ó, je to hrozné!” Vidíte, oslovují je všemožnými přezdívkami, mnozí z nich dokonce nevěří, že mají duši. A když pomyslím, že bílý člověk byl povolán, třeba muž jako Pavel, byl povolán pro spasení těchto lidí. Díky Bohu, zde v Americe a mnohých jiných zemích to není, ale já jsem tam byl. Snad k žlutému člověku: „Jdouce po všem!” A Pavel řekl: „Jsem vězněm Pána Ježíše, ale,” řekl, „přisluhování své oslavuji v Pánu.” Jak jej láska Boží přinutila jít mezi nečisté pohany, kteří byli považováni za „psy”. Ale Pavel jinými slovy řekl: „Přisluhování své oslavuji v Pánu, protože mi dal tu výsadu, sloužit ‚psům’.”

³² Sám Ježíš, pohlížel na ženu pohanku stejně jako na nás lidi zde, Syrofeničanku, a řekl: „Neslušíť se vzít chléb dětem a vrhnout štěňatům.”

³³ Ona řekla: „To je pravda, Pane, avšak štěňata jedí drobty, které padají ze stolů pánů jejich.”

³⁴ To Jej zasáhlo. To probudilo Ducha Svatého, věda, že oči židů měly být brzy oslepeny a On se měl obrátit k pohanům.

³⁵ Chci vám zde ukázat malé tajemství. Pán mi hojně požehnal, Jemu vzdávám čest za modlitbu za nemocné. Po léta jsem to pozoroval a zjistil jsem, že je to absolutní pravda. Nikdy, nikdy nejsem s to docílit úspěchu v modlitbě, dokud se nejdříve nedostanu do opravdového obecenství s osobou, za kterou se modlím. Musíte se ponížit a procítit stav této osoby.

³⁶ Nedávno, v Mexiku. Chudý starý Mexičan, tmavý, prošedivělé vlasy, prošedivělý knír, nikdy, snad po celý život se slušně nenajedl a zde přišel k pódiu; katolík, dle vyznání; měl na sobě malý přehoz, bez bot, jeho nohy vrásčité. Dotazoval se na mne. A když přede mnou poklekl, pozvedl jsem ho za ruce. A on si sáhl na růženec, starý opotřebovaný růženec, musel jej hodně třít při odříkávání modliteb. A já jsem řekl: „To ti není zapotřebí, táto. Nemusíš to dělat. Dej to stranou, jen na chvíli.“ Překladatel mu to sdělil. Pak on tápal po mně. Řekl jsem: „Pojď sem, tatíku. Chci, abys věřil Pánu Ježíši.“ A on pozvedl své staré ruce vzhůru, uchopil mne za ramena a opřel si hlavu o mé rameno. Pohleděl jsem dolů na ty staré vrásčité nohy, zaprášené, špinavé. Zul jsem svoje boty, abych viděl, jestli se mu budou hodit. Raději bych šel bosý, než vidět, jak takhle odchází. Vidíte, moje srdce s ním soucítilo. Byl slepý.

³⁷ Tak tedy, takto se do toho skutečně dostanete. Celá naše kultura selže. Všechn náš čas nestačí. Všechny naše dary zklamou. „Ale láska nikdy nezklame.“ To je zapotřebí, abychom udělali ten chvat.

³⁸ A pomyslel jsem: „Chudý starý chlapík, asi stejně starý jako můj tatínek, kdyby ještě žil.“ A uvažoval jsem: „Snad má také někde dítě.“ A on něco mumlal, ale překladatel mi to neřekl. Pohleděl jsem na toho starého chlapíka. Nemohl jsem prostě... Ne v mých očích, ale v mém srdci, nemohl jsem prostě... slzel jsem. „Bídne stvoření!“ Myslil jsem: „Snad se v životě pořádně nenajedl; otrhaný.“ Vešel jsem však do jeho nitra, vešel jsem do jeho utrpení. Pomyslel jsem: „Kromě toho, že je chudý, kromě svého stavu a utrpení, toho všeho, ještě navíc obklíčen tmou, nevidí, je slepý.“ Myslil jsem: „Ó, Bože, co kdyby to byl můj otec?“ Uchopil jsem jeho pocit. Řekl jsem: „Nebeský Otče, buď milostiv tomu bídnému slepému muži.“ To nebyla modlitba z hlavy. To bylo Něco v mém srdci, co se za to modlilo. Pohleďte, pouze láska!

³⁹ A slyšel jsem jak jde, [Bratr Branham napodobuje rodnou řeč toho muže—vyd.] A ti Mexičané, desítky tisíce, tam křičeli. Byl jsem zvědav, cože to je. On křičel: „Já vidím, já vidím!“ Pak se otočil a poklekl a začal utírat mé boty a pokusil se poklepat mé nohy a já jsem jej pozvedl. A on běhal nahoru a dolů, ten starý chlapík neustále běhal...?...[Bratr Branham napodobuje rodnou řeč toho muže—vyd.] „Vidím! Vidím!“

⁴⁰ Co to bylo? Vejít do obecenství s ním. Láska, ona to způsobila. Ne námaha; prostě čistá nezkažená láska. Ona porazí všechny dary vzkládání rukou. Ona porazí všechny výklady a mluvení v jazycích. Ona porazí všechny . . . Řeknu to melodickým hlasem zpěvu. Ona porazí všechno, vejdeš-li jen v Boží lásku s osobou, již hodláš získat pro Pána Ježíše.

⁴¹ „Ó,” říkáš, „Bratře Branhame, já se nemodlím za nemocné. Mám osobu . . .”

⁴² V pořádku, není-li spasen! Nepokoušej se to docílit. Duch Svatý to ví lépe. Nebuď pokrytcem. Ber to vážně. Usiluj o toho tvého bídného ztraceného přítele, až prostě nebudeš s to snést den a noc, pak jsi povinen k němu jít v lásce. A pozoruj, co učiní Duch Svatý. Přitáhne jej k tobě, pokaždé. „Láska Boží víže nás.”

⁴³ Podívejme se, ještě jsem se ani nedostal k textu a už je načase abych skončil; děti už jdou. Přečtěme přece jeden verš.

Zjevení Ježíše Krista, kteréz dal jemu Bůh, . . .

⁴⁴ To mám rád. Vy také? „Zjevení!” Co je to za zjevení? Je to něco zjeveného. „Zjevení Ježíše Krista,” to je, co je tato Bible. Tato Bible zjevuje Ježíše Krista. Genesis zjevuje Krista. Exodus zjevuje Krista. Ó, ach! Když se tam vracím, ihned se dostávám do duchovna, cítím se takto. První, Druhá, Třetí, Čtvrtá Mojžíšova, Jozue a všechny ostatní, všechno, dokonce Noemi, Rut, Job, ti všichni jsou zjevení Ježíše Krista, aby v Něm mohla přebývat plnost, která vyplňuje všečen vesmír a čas a vše, co drží Věčnost je Ježíš Kristus. A všechny ty malé věci zde, jsou semínka pro onen velký Den setkání, kdy lidský rod bude představen, v zmrtvýchvstání, Pánu Ježíši. „Zjevení,” Bůh zjevuje!

⁴⁵ Strom zjevuje Ježíše Krista. Květina zjevuje Ježíše Krista. Posvěcený život zjevuje Ježíše Krista. Jistě. Řeknete: „Jak může květina zjevit Ježíše Krista?” Ona na podzim umírá a zjara se probouzí. Amen. Slouží na zemi na svém místě a zkrášluje ji. Otevře své malinké srdíčko, *takhle*, a řekne . . . kolemjdoucí říká: „Ó, není to nádherné! Jaká vůně! Jaké aroma, čichat tuto květinu!” A včela proletí kolem a říká: „Vezmu si svůj díl.” A výletník prochází kolem a vezme si svůj díl. A ona pracuje dnem i nocí, aby mohla vyzařovat a rozdělit sebe samu mezi druhé. Není divu, že Ježíš řekl: „Poučte se na polní lilii, která nepracuje, ani nepředě. A aj pravím vám, že ani Šalomoun ve vší slávě své, nebyl tak oděn jako jedna z nich.”

⁴⁶ Pak, tato lilie zjevovala Krista. On byl pojmenován „Lilie z údolí, Sáronská Růže.” Vidíte to?

⁴⁷ Jak pan lilie, pastor lilie, on je nádherná škola, skvělý učitel Bible, pan lilie to je; ponoří se do tmy, do temného místa, stáhne se do tmy země. Za jakým účelem, proslavit sebe? Proslavit vše,

co s ní přijde do styku. A musí se lopotit dnem i nocí, aby byla s to vyzařovat svou krásu a uchovat si schopnost vydávání své vůně. Vyčnívá ze země dnem i nocí, aby se mohla rozdělit.

⁴⁸ To je, co dělá opravdový křesťan. Modlí se a pokoří se, setrvává před Bohem dnem i nocí proto, aby mohl rozdělit sebe sama s někým druhým. Ne to, co si uchováš, se počítá, ale to, oč se rozdělíš. Musíš rozdělit sebe sama druhým. Tak to činil Ježíš. On se vydal pro ty druhé.

⁴⁹ A toto Jeho Zjevení zde, poslední napsané Zjevení!

Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci měly by se díti brzo; . . .

⁵⁰ To je ta poslední Kniha a On poslal Svého anděla, aby To ozřejmil.

. . .poslav, aby to ozřejmil skrze své anděly služebníku svému Janovi:

⁵¹ Ach, mohli bychom den . . . zabývat se týden. Všimněte si, to je Zjevení, ta Kniha je pro „služebníky“ Boží pro poslední dobu. „Když čas je blízko,” kdy tato Kniha bude zjevena. Tedy, zde v této Knize, sledujeme, že tato Kniha byla zavřená, uzamčená a zapečetěná až do poslední doby. V průběhu staletí se o to pokoušeli. Pamatujte, Bible, která byla vzata z ruky Boha sedícího na Jeho Trůnu, byla zavřená a vzadu zapečetěná a nikdo na nebi, ani na zemi, nikde, nebyl hoden vzít tu Knihu nebo otevřít její pečetě nebo do ní dokonce nahlédnout. Ale přišel Beránek a otevřel ji.

⁵² Vzpomínáte si na Daniele? Daniel, ke konci času, viděl záblesk vidění ke konci svého působení; vidoucí vidění.

⁵³ A pohleďte zde, „poslal Svého anděla,” asi šedesát let a něco po Letnicích, On zde, „poslav Svého anděla, aby osvědčil věci, které se mají dít brzy.”

⁵⁴ Tak, kdy vlastně byla napsána Kniha Zjevení? Za prvé: byla napsána před založením světa. A Jan srdcem naplněným Duchem Svatým! Vidíte to?

⁵⁵ Andělské bytosti spolupracují. Ó, doufám, že jste to pochopili, že to lehce proniklo tam dovnitř. Hleďte! Máte-li v sobě Ducha Svatého, pak jste kandidáti na spolupráci s neviditelným a Nadpřirozeným světem. Není divu, že tomu lidé nemohou věřit, nikdy s tím nepřišli do styku. Nemají *zde* nic, pomocí čeho jsou s to věřit. Když však Duch Svatý sestoupí do srdce, pak se On ihned stane dvojí bytostí: jedna je pozemská, k smrti; druhá v nebi, k životu. Amen. Ve svém těle on nadále podléhá smrti; avšak ve své duši přešel ze smrti do Života. Ve svém těle má svůj pozemský kontakt pomocí svých pěti smyslů; ve svém duchu má kontakt s Bohem skrze Ducha Svatého. A Boží andělé je navštěvují, mluví s nimi, jsou Posly posílanými

od Boha za účelem zjevení a přinesení poselství pro jednotlivce od Boha. Zamýšlí dát první věc na začátek. Nemůžete postavit kopuli dříve, než jste položili základ. Vidíte? Musíme si tedy pamatovat, že musíme položit první věc na začátek! „Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti Jeho, a toto vše bude vám přidáno.”

... posílá anděly, aby ozřejmili tyto věci. . .

⁵⁶ Když byl Daniel blízek završení svého přisluhování, veliký prorok, následoval jej Anděl. A tento Anděl řekl Danielovi: „Jsi milovaný před Bohem.” Daniel nebyl s to promluvit, snad, tváří v tvář s Bohem, avšak Bůh poslal anděla jako pro... prostředníka mezi ním a Bohem, aby to zprostředkoval a přinesl... *Anděl*, slovo *anděl* samo o sobě znamená „posel”.

⁵⁷ Kdyby u dveří stál chlapec a klepal kladivem a řekl by vrátnému: „Mám zde telegram pro *Tuto-a-tuto* paní a *Toho-a-toho* pána.” Pak je to posel, pozemský anděl.

⁵⁸ Váš pastor, když stává zde na kazatelně, slouže Slovem Božím, je to Boží anděl pro církev, posel církve. A proto pastor nemá nikdy opustit Slovo, ale má stát přímo se Slovem, jelikož On bezprostředně krmí, to je místo pastýře. Vždyť slovo *pastor* znamená „pastýř”. Zkontrolujte si to a přesvědčte se, zda je to pravda. Pastor je pastýřem a Duch Svátý jej učinil dohlížitelem své církve a stáda, aby je krmil (čím?) Slovem Božím. Amen. Ó, já! Co...

⁵⁹ Pozorujte všechna tato jména, ona něco znamenají, každé jméno v Bibli. Když pohledíš na nějaké jméno v Bibli, ono něco znamená. Víte o tom, že Izraelovy manželky, když rodily dvanácte patriarchů... Každá jednotlivá matka, když měla děti a tyto děti se rodily a ony sténaly a ony přicházely v tom sténání a dávaly jim jména právě v tom sténání; určovaly povahu těch dětí a místa jejich konečného místa odpočinutí. Každý sten, amen, pod mocí Ducha Svatého!

⁶⁰ Z toho důvodu bychom měli vzdychat v Duchu. Ale, to neznamená něco ze sebe dělat, ale míním opravdovou agonii za Církev. Pak Duch Svátý... Pak můžete obdržet něco z opravdového mluvení v jazycích, výkladu. „Duch Svátý dá vypovídat a vyslovit skrze nás steny a modlitby,” a buďte také velmi opravdoví. Vbrzku zde něco bude a uvidíte, jak se to stane.

⁶¹ Pak Daniel, už končím, naposledy uviděl: „Nějakého Anděla sestupujícího dolů, jak postavil jednu nohu na zemi a jednu na moře, duha vůkol Jeho hlavy. Pozvedl Svou ruku a zapřisáhl skrze žijícího po věky věků, že „již více času nebude,” ke konci toho času, jak mu bylo řečeno. Jinými slovy, to tělo času, ve kterém nyní žijeme od času a příchodu Knížete do toho dne. A řekl: „V tom čase se má dokonati tajemství Boží.”

⁶² A tento svět sténá, čeká, co přinese dnešek. Lidé nejsou povědomi tajemství Božího. Proč? Nebyli o tajemství Božím poučeni. Byli poučeni pouze o tom: „Připojte se k církvi, vepište vaše jméno do knihy, buďte dobrým kamarádem, jednejte správně se sousedem.“ To je v pořádku, musíš však poznat tajemství Boží! Nikdo ti je nemůže zjevit, kromě toho, který měl tu Knihu. A Bible říká: „Nikdo nemůže nazvat Ježíše Kristem, pouze toliko skrze Ducha Svatého. Ta vznešená, slavná Církev Ducha Svatého, vzejde jednoho z těchto dnů a zazáří dosud nevídaným způsobem!

⁶³ A ty velké evangelické noviny, do kterých dopisují arcibiskupové a ti ostatní, proslulý spisovatel, Mackay, jeden z největších a nejznámějších na světě. Obsáhlý článek v jeho novinách v tomto měsíci, řekl: „Jestliže katolická nebo protestantská církev ještě kdy najde Boha, posadí se u nohou letničních a bude se učit.“ Amen. Boha nelze poznat pomocí teologie! On bývá poznán skrze Znovuzrození, být znovu zrozen. Letniční církev přijala a uvěřila a nestará se o to, kdo si co o tom myslí. Oni to přijali. Avšak ďábel podstrčil nějaké padělky a pustil na to postranně stoku. A evangelická církev poukazuje na tu stoku, poukazuje za ten vrchol, kterým je opravdové, skutečné znovuzrození letniční Církve se všemi doprovázejícími znameními a zázraky. Je to tak, avšak ďábel má své padělky, o čemž Bible říká, že to zde bude.

⁶⁴ Tak pamatujte, Anděl řekl Danielovi. Daniel slyšel sedm hromů. Ony promluví svými hlasy. Daniel chopil pero a začal psát a Anděl mu řekl: „Nepiš to!“ Amen.

⁶⁵ Jste připraveni? Pusťme se do toho alespoň na pět minut. Souhlasíte? Poslyšte.

⁶⁶ „Nepiš to!“ Jan viděl totéž a to už bylo napsáno vně Bible; a mělo sedm Pečetí na hřbetě této Knihy a nikdo tyto Pečete nemohl otevřít, to byly tyto hlasy. Zde je Bible, psaná, která sama o sobě je tajemstvím. Avšak na zadní straně Bible, zjevení, která byla ukázána Danielovi, mluví, že mělo být vyřčeno sedm hlasů; a nikdo nebyl s to toto otevřít, nikdo nevěděl co to je. Ale Bible říká, řekla Danielovi, stejně jako Janovi, že: „V posledních dnech těch sedm hlasů bude učiněno zřejmými skutečné Církvi.“ Pochopili jste to? Pochopili jste, jak se faleš a padělek pokoušejí vši silou zadržet lidi od míst, jako je toto?

⁶⁷ Právě předevčírem odpoledne jeden z nejproslulejších evangelických mužů na světě seděl v mé místnosti, s pláčem, a přijal křest Duchem Svatým; za účelem ujednání s Billy Grahamem, aby přišel do mého domu, jakmile přijede do Louisville, mám jeho jméno a věc zde, že přijde hledat a promluvit si o křtu Duchem Svatým a Jeho moci. Tak tedy, necituji to. Billy řekl, řekl na určitém místě: „Stála žena,

plačíc, měla velké vole,” on řekl. A něco jím pohnulo a on přispěchal k ní a modlil se za ni. Řekl: „Co se mi to přihodilo?” Ó, ach!

⁶⁸ Bůh v těchto posledních dnech hodlá odevšad přitáhnout opravdová srdce. Bez ohledu na to kolik padělků a plev ďábel má, Bůh si vzbudí Svou Církev právě uprostřed toho. Bude to zapečetění, tak jistě jako to, že stojím zde na kazatelně. A ta hodina je už tu. To studené a formální se odcizuje. To evangelické a sociální evangelium a ty ostatní věci jsou ty tam. Ta podivínská strana směřuje do takového radikálního fanatismu, že každý, byť slepý, to může vidět. Ale Bůh si vyťahuje Svou Církev ven!

⁶⁹ Obdobně jako velká vodní lilie. To malé nepatrné semínko narozené hluboko na blátivém dně, bahna, špíny, plného žabích výkalů, rybníčku. A klestí si cestu skrze bláto a bahno a všechny výkaly. A stává se tou nejskvělejší věcí, které jste kdy mohli pohledět do očí, plno záře, jako sluníčko.

⁷⁰ Tak je to s Církví živého Boha, která se narodila tam dole, uprostřed fanatismu a chaosu. Avšak ona si proklikatila cestu špínou, až se nalezla na vrcholu těch věcí, očekávajíc na svá křídla k odletu. „Mnozí budou pobíhat sem a tam; a lidé, kteří znají svého Boha, budou zpytovat v onen den.” Boží zjevení pro Jeho Církev! Bud' klidné, malé Stádce, stůj na svém místě. Sestra Gertie a sestra Angie měly ve zvyku zde zpívat: „Drž se dál.” Netrap se. Bůh čeká, pokouší se a dělá nátlak, aby dostal Boží zjevení tajemství do Své Církve. To je to, co nyní zadržuje příchod Kristův, ono veliké Milénium, tu velikou nadpřirozenou moc, která ve skutečnosti leží v Církvi jako rohožka.

⁷¹ Mnozí se dnes ráno postaví za kazatelnu, kázice sociální evangelium, avšak tam ve svém srdci opravdově věří. A, bratře, on má moc Toto kázat. On chce pouze uvidět Tuto sílu v Její nádheře. Jsem tak rád, když vidím, jak se to uskutečňuje! Jsem tak rád, když vidím, jak se to projevuje, Zjevení Ježíše Krista!

⁷² „Ježíš,” říká Bible, „On je včera, dnes a na věky tentýž.” Bůh ve Svém nekonečném milosrdenství. Skrze Své Slovo, nikoli skrze nějaké tajemné věci a věcičky, blouznivé, ale skrze kázání Slova, projevuje Sám Sebe, jakožto vzkríšeného, živého Pána Ježíše. Činícího tytéž věci, které činil, když On byl zde na zemi, On je činí opět ve Své síle a projevu. „A když budu povýšen od země, všechny potáhnu k Sobě,” hladovějící srdcem, šlechetné lidi.

⁷³ Velká koncilní shromáždění, nedávno, 1958... Byl jsem včera požádán, abych reprezentoval nadpřirozené působení Boží před více než šesti sty delegáty z celého světa, prodlí-li Bůh do roku 1958, v Bostonu, Massachusetts. Jeden z kazatelů, znamenitý muž s plným evangeliem, David DuPlessis, řekl:

„Bratře Branhame, když se sejdou pospolu všichni delegáti světa a křesťanské národy odevšad, na tom velkém světovém koncilu,” řekl, „pouze projev Slova a přicházející moc a přítomnost ku zjevení Ducha Svatého,” řekl on, „zavládne těmi evangelíky odevšad.”

A když oni obdrží víru, žít pravým evangeliem, čas pohanů se zakončí a vyústí v druhém Příchodu Pána Ježíše. Bůh nemůže být spravedlivý a ponechat upřímná srdce ležet ladem a škvařit se za to v pekle. On musí být spravedlivý a musí to do nich nějak dostat. Žijeme v poslední době.

Zjevení Ježíše Krista, . . . dal jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci . . . měly by se díti brzo; on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého . . .

⁷⁴ Anděl! Jak to On hodlá ozřejmit? Bůh dal zjevení Ježíše Krista služebníkovi, proroku, na ostrově Patmos. „Zjevil skrze anděla.” Amen. Doufám, že to vidíte. Není On úžasný?

⁷⁵ Pozorujte, co Jan udělá. Přečteme další verš a zakončíme.

Kterýž osvědčil slovo Boží . . .

⁷⁶ Nebyl vyhoštěn kvůli špatné náladě, neseděl tam pro sociální evangelium. Stál se Slovem. Podal svědectví! Jak může . . . svědčit, dokud se nejprve neprojeví Slovo, které kázal, pokud je Slovo semenem? A semeno to předvede! Jak mohu říct, že je tu pole obilí, dříve než semeno skutečně vytvoří zrno? Souhlasí to? [Shromáždění říká: „Amen.”—vyd.] Bůh podal svědectví skrze Jana, že kázal Slovo Boží.

. . . pořídil zápis . . . slovo . . . svědectví Ježíše Krista, a . . . cožkoli co viděl.

Blahoslavený, kdož čte, . . .

⁷⁷ Kolik z vás si přeje požehnání? Pak To čtěte! Není to skvostné?

Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slova proroctví tohoto, a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.

⁷⁸ Ó, jé, kéž bychom teď do toho mohli proniknout! Hled'te! Kdy je čas blízko? Když Zjevení Ježíše Krista bylo zjeveno Tělu Kristovu. A Kristus byl zjeven, nikoli mrtvý, nýbrž živý, žijící ve Svě Církvi a činící tytéž věci, které činil, totéž přisluhování, totéž evangelium, tatáž znamení, vzkříšený Kristus. Když jest zjeven skrze Svého anděla Církvi, tehdy je čas blízko. A v žádné době, od tehdejších dnů až k těm nynějším, nebylo tajemství Ježíše Krista zjeveno, teprve v těchto několika posledních letech. Pak, čas je blízko!

⁷⁹ Pozorujte přirozený svět. Atomové, vodíkové, kobaltové, všechny druhy pum, které mají; celý svět se třese, všechno se chvěje a třese. A příroda vzdychá. Vy to víte. Já to vím.

Pentagon to ví. Rusko to ví. Anglie to ví. Svět to ví. Čas je blízko! Co působí, že se svět chvěje právě takovým způsobem? Protože čas je blízko!

⁸⁰ Církev je na cestě ke Svě svobodě, je přesným typem Izraele na jeho cestě ke svobodě, když se Izrael postavil na čisté, svaté, neposkvrněné Slovo Boží. Měl stát a dát se na pochod. Mojžíš vedl děti Izraele; s nepatrným množstvím chleba, uhněteným chlebem na temeni hlavy, Košer; a pochodovali k Rudému moři. Boží cesta je vedla k Rudému moři. „Dobře,” říkali, „jak se nyní dostaneme na druhou stranu?”

⁸¹ A někdo pohleděl dozadu a řekl: „Hled'te, tam kdosi přichází, vznáší se prach. Tisíce a tisíce faraonových válečných vozů těsně za námi!” Tento smíšený dav, který s nimi šel se začal chvět a trást, a co potom následovalo, nakonec zahynuli při odporování Chóre. Není pochyb o tom, že se pahorky zachvěly ve své podstatě, když měly spatřit jeden z nejhorších masakrů, jaký kdy byl spatřen. Chudá, nepatrná, bezmocná skupinka lidí stojících na mořském pobřeží. Malé děti se tulí ke svým maminkám, chytají se jejich šatů. Chudák starý otec se sklání ke svému chlapci a s pláčem říká: „Synu, moje dny jsou už ty tam, nemohl bych však snést, kdybys umřel ty. Pohled', tamhle přicházejí!” Celá příroda, která se hrozí smrti, dokonce květiny a stromy a vše ostatní se bojí smrti. Příroda se chvěje a sténá a třese se na svých nohou, pozorujíc přicházející krvavý masakr.

⁸² Co Bůh vlastně činil? Ale, ó, jaké pouto! Neuvědomili si, že tam opodál stála nadpřirozená Moc, Svatozář Boží, Ohnivý Sloup vznášející se tam, který se postaví mezi ně a nepřátele, až přijde vhodná doba.

⁸³ Příroda se trásla, moře znervóznělo, měsíc pohlížel rozechvělý dolů, ptáci zmizeli ze scény, zvířata prchala. „Ó, jaké vraždění bez konce! A tyto miliony lidí, kteří během několika minut zemřou.” A všechno sténalo.

⁸⁴ Avšak co činili? Následovali stezku Boží. Sic to připadalo hloupé, připadalo to bláznivé, oni však kráčeli ve Světle. Amen. Ó! Kráčeli ve Světle! Pamatujete si, jak jsme kdysi zpívali tu píseň?

Budeme kráčet ve Světle,
jděme, kde se třpytí krůpěje milosti;
svítky vůkol nás dnem i nocí,
Ježíš, Světlo světa.

⁸⁵ On vstal z mrtvých. On je zde před námi. On ukázal znamení a zázraky, neklamně, ne jakýsi fanatický nesmysl; ale biblické znamení a zázrak, že je On s námi a vede nás kupředu. A my jdeme na určité místo.

⁸⁶ Ať zde visí bomby, jsou zde kobaltové bomby. Ó, jé! A zrovna se objevilo prohlášení o pozastavení činnosti všeho mezidenominačního a o sjednocení se pod jednu velkou

evangelickou církev protestantů, kteří budou spolupracovat a sjednotí se s katolicizmem za účelem boje s komunizmem. Je to ďáblovo dílo. Ano, pane! Bůh nikdy nebyl pro spojení státu a Církve—Církve dohromady. Bůh vede Svou Církev a nepředpokládá, že ji povedou političtí vůdcové, dokonce ani církevní politici. Každý člověk, který se narodil z Ducha Božího je svobodný. Amen.

⁸⁷ Ona je zde, přímo zde v konečném čase. Lidé se začínají rozhlížet kolem: „Dobře, co můžeme dělat? Co jsme s to udělat?“ Ó, jak pošetilé je říci: „Co jsme s to udělat?“ Jen pohleďte na Toho, který vede. Amen.

⁸⁸ Co tedy učiníme? Bratře, ty, který máš po třicítce. Sestro, která máš šediny a táto, který sedíš vedle ní. Ty, jenž jsi nemocný a soužený. Pohleď jen na své ruce. Pokaždé, co na sebe pohledíte, uvědomujete si, že je jistá jediná věc, že zemřete. Pokaždé, když slyšíte projíždět sanitku cestou dolů, říká to: „Smrt se blíží.“ Pokaždé, když procházíte kolem hřbitova a uvidíte pomníky, říkají: „Smrt se blíží.“ Pokaždé, co zpozoruješ, že se na tvém obličejí ukáže vráska nebo šedivý vlas nebo shrbená záda, říkají: „Smrt se blíží.“ Ó, jak šťasten může být křesťan, i když stojí na pokraji Rudého moře!

⁸⁹ Mojžíš obrátil svou tvář k Bohu a začal se modlit! Ten Ohnivý Sloup sestoupil dolů, postavil se mezi ně a nebezpečí. Pro ně tmou; odmítnete-li Světlo, obrátí se pokaždé v tmou. Stal se pro ně tmou; pro ty však byl povel kupředu. A když se přiblížili k moři, moře se otevřelo. Mohutný východní vítr přicházející právě z té strany, kde se nacházeli, vanoucí nad hlavami těch faraonových, sestoupil dolů a zapudil moře. A moře se polekalo, poněvadž Bůh nařídil skrze něj stezku. Bůh projevoval Svou lásku Svým dětem. Občas se Mu zalíbí dostat vás do úzkých, aby On mohl projevit Sebe.

Obdobně jako pastýř jednou řekl, že „zlomil ovci nohu.“

Řekl: „Pročpak jsi to udělal?“

⁹⁰ Řekl: „Abych ji mohl krmit, milovat a dokazovat, že ji miluji.“ Zde to máte. Řekl: „Ona mě pak bude následovat.“

...které věci měly by se díti brzo; a... zjevil to skrze svou... ruku.

Jan sedmi církvím, kteréž jsou v Azii: Milost vám a pokoj rozmnožen buď (ó, já,) od toho, kterýž jest, ... a kterýž byl, a kterýž přijíti má; ...

⁹¹ Ježíš! Co? Pozorujte, tři věci; „Kterýž byl, kterýž jest, a kterýž přijíti má; tentýž včera, dnes, a na věky.“ Kousek dále zde v Písmech, další kapitola, On řekl... Ve stejné kapitole, On řekl...

A živý... jsem byl mrtvý;... a aj, živý jsem na věky věků, ... A mám klíče...

Ne nějaké církve, Petra nebo jeho katedrály v Římě nebo episkopální, ať je to cokoli, mám klíče; to jsou klíče obecenství.

...ale já *mám klíče* pekla i smrti. Amen.

⁹² Ó, ty Jej dnes nemiluješ? On má klíče k tvé radosti, On má klíče k tvému štěstí, On má klíče k tvému vysvobození z hrobu. „Mám klíče pekla i smrti, Hadesu. Mám otevřít to nadpřirozené, mohu otevřít to přirozené. Mám klíče pekla i smrti zde v Mé ruce.“ Ó! „Zde je ta otevřená studnice! Přijďž, vezmi vodu Života zadarmo.“

Jest Pramen Krví naplněn,
jež proudí z Immanuelových žil,
a když v něm hříšník ponořen,
jest zbaven hříchů, vin.

⁹³ Když se Odtamtud vrátíš, bratře, nebudeš muset spoléhat na to, co řekne rabín, kněz nebo kazatel. Ve tvém srdci bude něco, co uzrálo k tomu, abys mohl mít obecenství, bude tam něco, co způsobilo, že staré věci pominuly a všechno nové učiněno jest. Bude tam něco, co tě tam bude milovat, něco, co se nachází ve tvém srdci. Pavel řekl: „Žádná dokonalost, ani budoucnost, ani nemoc, ani nebezpečí, nebude moci odloučiti nás od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši.“ Žádné pomluvy, vzlety, poklesky, žádná jiná věc, nic nás nemůže odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši. Nemoc, hoře, hlad, hádky, neporozumění v církvi, rozdíly v názorech, ať je to cokoli, nic vás nemůže odloučit od lásky Boží.

⁹⁴ Nechceš se ponořit dnes, zatímco se budeme modlit? Tato sestra, nechceš sem na moment přijít, zatímco skloníme naše hlavy ve slovech modlitby. Než se budeme modlit, zajímá mne, zdali zde v modlitebně, uprostřed té nepočetné skupiny shromážděné dnes ráno, někdo řekne: „Bratře Branhame, pamatuj na mne, pozdvihuj svou ruku.“

⁹⁵ Je mi líto, že jsem musel useknout toto Poselství dnes ráno takovým způsobem. Ale zůstalo mi jen několik minut, neboť musím být brzy na jiném místě. Další bohoslužba se končí a já musím ihned vyrazit. A dříve než odjedu, chci se modlit za nemocné.

⁹⁶ Ale zatímco jste zde, jste přesvědčení? Přešli jste ze smrti do života? Bylo vaše jméno skutečně, chtěl... Chtěl jsem říci, opravdu vzpomenuto? Je dnes v Boží Knize? A, ó, máte pokoj s Bohem? A svět a všechny staré věci pominuly a všechny jsou nové? Je tam něco opravdového, královského, skvostného, bratrského, zbožného, něco ve tvém srdci, o čemž víš, že svět nemůže dát?

Miluješ hříšníky, tak, že když s nimi rozmlouváš, stáváš se prostě jedním z nich? Pavel řekl, že by dal svůj život, byl raději vyvržen, pokud by jen Bůh spasil některé z jeho přátel-

hříšníků; jinými slovy, jeho lidé, Židé, kteří se proti němu stavěli. Je to ten stejný druh náboženství, který máš dnes ráno, příteli?

Pokud ne, je zde Pramen naplněný Krví, vytékající z Immanuelových žil. Skrze víru, to je jediná cesta, jak to obdržet a hříšník, jenž ponoří svou duši v této lázni, je to Boží dílo. [Prázdné místo na pásku—vyd.] Co se stane? Je zbaven vin a poskvrn. Ponecháš to za zády, jako faraonova armáda zůstala vzadu za Izraelem.

⁹⁷ Následuj instrukce, nikoli emoce; instrukce. Kdyby se Mojžíš nechal vést lidskými emocemi, pak by pobíhali po té hoře, křičíce, a faraonova armáda by je dostala. Oni se nechali vést instrukcemi. Bůh řekl: „Tiše stůj a pozoruj Boží slávu. Tiše stůj. Nedovol si Toto podráždit. Tiše stůj a pozoruj Boží slávu. Neboť dnes bude bojovat Bůh a vy budete tiše stát.” Oni prostě prošli napříč tím mořem. Pak ti neobřezaní, ti napodobitelé, pokoušejíce se udělat totéž, utonuli v moři.

⁹⁸ Otče, Bože, to malé, malinké stádce zde dnes ráno, ale zde jsou opravdoví muži a ženy, kteří zde sedí, a to jsou Tvoje děti, které věří Tobě a milují Tě. Prosím, Bože, za ně. Snad Tě někteří z nich ještě nepřijali, ve skutečnosti nikdy neměli oné zkušenosti odumření všech těch starých světských věcí, žili opírajíce se o vyznání víry církve, jak jim bylo sděleno lidmi, řečeno ostatními. Snad byli pokřtěni nebo něco na ten způsob, podle křesťanského článku víry, ale nikdy nebyli skutečně spaseni. Oni ve skutečnosti neví, co to je. Snad byli jen mentálně a emocionálně, intelektuálně domnělí křesťané, uvažující, že jsou v pořádku na základě citění, kde: „Cesta zdá se přímá člověku,” připadá mu, že je správná, že To máš, „ale dokonání jest cesta smrti.”

⁹⁹ Bože, nechť každý muž a žena, chlapec nebo dívka, zpytuje své srdce v tuto chvíli; ne oni, ale nechť Duch Svatý je zpytuje. A nechť se ve svém srdci rozhodnou: „Ano, věřím, že jsem byl na omylu. Ve skutečnosti jsem doposud nikdy nedospěl k tomu bodu, kde všechny tyto věci pominuly. Pak... A, Otče, přijímám Tě právě nyní, abys byl moje pomoc, zatímco Ty tlučeš na mé srdce. Ty mě stále zveš, jinak bys ke mně Ty takto nepromlouval.”

A nechť pozvednou své ruce, ne kvůli mně; nýbrž k Tobě. A činíce tak, řeknou: „Od nynějška, Pane, chci sebe vést k řece sebezapření. Vedu sebe k řece smrti. Tam do hlubin se nořím, abych byl zbaven každé poskvrny a špatnosti, jež se mne drží; všech zlozvyků a nečistoty, všech svých myšlenek, všech roztržek, mých hádek a svárů, zlosti a—a všech těchto věcí. Nořím je přímo do této lázně, a, až odtamtud povstanu, chci mít pocit, jak je řečeno v evangeliu, že tak má být: čistý, připravený, čisté srdce, pravá láska pro mého bližního. Bez

ohledu na to jak krutí jsou, přesto je miluji. Chci vejít do obecenství s Tebou, dokud nebudu mít k mým nepřátelům stejné cítění jako Ty; dokud to nebudu vědět, Pane.”

Nebot' tu už zítra nemusíme být. Během pěti minut tu už nemusíme být a nebude tu pro nás další příležitost. A, Bože, nechť o tom muži a ženy vážně uvažují, zatímco dnes sedí v tom malém kostelíku, neboť prosíme v Kristově Jménu.

¹⁰⁰ A zatímco naše hlavy jsou skloněny, uvažují, zda chce někdo pozvednout svou ruku a říci: „Bože, pamatuj na mne, jsem ten, kdo si přeje tuto zkušenost s Tebou. Zvedám svou ruku.” A, jestliže nemáte tuto skutečnou nespornou jistotu, zdvihněte prostě vaše ruce. Bůh vám žehnej, také. Bůh ti žehnej, paní. Tak tedy, všichni, kteří nemáte tuto nespornou, vy máte. Bůh ti žehnej, pane; Bůh ti žehnej, sestro. Ted' něco... Bůh ti žehnej, můj bratře. Bůh ti žehnej, moje sestro. Nejsi opravdově, nesporně... Pohleď, bratře, kdykoli se budeš procházet přírodou, vše, co na tobě je, se změnilo.

„Ó, ano, věřím, bratře Branhamě.”

¹⁰¹ Avšak, je-li to pouze nějaká intelektuální záležitost, věříš, poněvadž věříš ve svůj rozum, to není ta věc, o které zrovna mluvím. Doufám, že jsi skutečně byl spasen, byl jsi zapečetěn Věčnou Boží láskou tak, že jsi s to milovat lidi, kteří za lásku nestojí a v takových místech, kde se nacházíš v jejich přítomnosti, uchop je za ruce a ne—ne fanaticky nebo s fanatismem, spíše, ale s vroucím, opravdovým srdcem, aby to byli s to pocítit. Oni poznají, zda je to umělé nebo ne. Uchop je za ruce, řekni: „Drahý, milovaný bratře. Já—já—já jsem jednal špatně. Já—já prosím za prominutí. Já—já tě miluji.” Takovým postojem, můžeš to opravdu ze srdce učinit? Můžeš?

Můžeš odložit stranou všechny věci tohoto světa pouze proto, abys sloužil? Má On ve tvém životě první místo? Pokud ano, nechť tě žehná; a Jeho požehnání budiž s tebou. Pokud ne, přijmi Jej zrovna teď; a On tě požehná a Jeho požehnání na tobě odpočine. Nechceš, aby se na tebe spíš pousmál? Raději bych viděl, když se na mne pousměje a celý svět mnou opovrhne. Jistě, věřím, že když se On na mne pousměje a miluje mne, děti mne budou taky milovat; ty Jeho děti. A zmocni mne v takovém stavu, že budu schopen milovat ty, kteří za to nestojí, obdobně jako On, poněvadž Jeho Duch bude ve mně.

¹⁰² Ještě jednou, dříve než se pomodlíme. Pokud je tu někdo, kdo nezvedl svou ruku a chce být připomenut v této modlitbě, nechť zvedne svou ruku. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, sestro. Bůh ti žehnej, bratře. To je správné. Bůh ti žehnej, synu, chlapče. Heleď, On tě vidí. Je o tom pořízen záznam právě teď ráno.

¹⁰³ Poznamenejte si má slova, pokud mne považujete, a, děláte to uctivě a v lásce, považujete mne za Božího vidoucího, pamatujte, je to zaznamenáno v knihách v nebi. On je přítomen. Nechtěl bys přebývat tam, kde by sis ustavičně uvědomoval, že tě obklopuje neviditelný svět? Uvědomovat si, až budeš odcházet a nastupovat do auta, že andělé zaujali svoje místo po tvém boku. Až půjdeš tamhle k tomu muži, který je ti tak odporný, že je Duch Svatý právě nad tebou a andělé tě obkličují.

„Je to pravda, bratře Branhame?”

¹⁰⁴ Tak to říká Bible. „Andělé Boží se kladou a táboří okolo těch.” Oni se nevracejí do nebe. Táboří zde. Jsou posláni s poselstvím, aby bděli nad tebou po dobu tvé životní poutě. Ó, není-li to nádherné?

¹⁰⁵ Tak tedy, Nebeský Otče, čas už nám nedovolí. Pociťujeme Tvého Ducha, jenž se pohybuje skrze nás. A my Tě milujeme, protože Duch Svatý miluje Slovo. Dostane se do Slova, vezme to Slovo a zjeví Je, otevře Je. Jinými slovy, On zjevuje Ježíše skrze Svě Slovo. Neboť: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha. A to Slovo tělem učiněno jest, totiž Kristem.” A to Slovo se nyní otáčí dokola a znovu zjevuje a projevuje vzkríšeného Krista, nikoli toho historického.

¹⁰⁶ Ó, Bože, necht' to Církev dnes ráno uvidí. Vždyť je to zjevení, Slovo, které je přivádí k Životu, Samo Slovo zjevující vzkríšeného Pána Ježíše. A On je uprostřed nás a čeká po dobu, než se spolu vyrovnáme, aby nás mohl v skvostném pochodu uvést do Milénia, vítězoslavně jako vítěze ve vítězství.

¹⁰⁷ Ó, Bože, požehnej ty, kteří zvedli své ruce. Oni jsou žádostivi toho líbezného života, plně posvěceného, zasvěceného, naplněného Duchem Svatým, zasvěceného Bohu, obmytého Krví. Touží po tom. Očekávají to nyní. A necht' Tvým prostřednictvím a ne nějakým jiným, necht' sestoupí Duch Svatý. A až odtud budou odcházet, necht' shledají, že ty věci, na nichž někdy lpěli, jsou ty tam; necht' zůstanou za námi, mrtvé. Necht' dnes ráno odcházejí v pokoře, blaženosti, jako u víře se milující křesťané, věřice. Necht' vedou život zcela odevzdáný Tobě a až jejich život doběhne konce, necht' přijdou k Tobě, majíce tu jistotu, že přešli ze smrti do Života a že poznali Krista v Moci Jeho vzkríšení. Nikoli proto, že On je pouhá litera, slovo, cyklus nebo období; ale proto, že On je živý v přítomném čase, vzkríšený Ježíš Kristus, Který žije v jejich životech. Dejž to, Pane. Prosíme o to v Jeho Jménu a pro Jeho slávu. Amen.

Umírající lotr se zaradoval, když uviděl
ten pramen v... („A co se mnou?”)... den.

(Radujete se z toho?)

Tam mohu já, i když tu ničemný,
smýt všechem svůj hřích.

Smýt všechnen svůj hřích... (Kdy to On dokonal? Snad zrovna teď.)

On obmyl vše... („Ano, vyznal jsem se Mu, řekl jsem Mu, že toužím po tom.“ Pak to On obmyl)... pryč
tam mohu já, i když tak ničemný,
smýt všechnen svůj hřích.

¹⁰⁸ Není On nádherný? Pociťujete, že jste čistí ve své duši, pociťujete, že odsouzení... Kolik z vás to cítí, zvedněte vaše ruce na svědectví osobě sedící vedle vás. „Všechny hříchy jsou snaty, vše je nyní pod Krví. Cítím se po této stránce skutečně dobře. Uvěřil jsem v Pána Ježíše.“

Od té doby, co jsem u víře uviděl ten příval...
(Jakým způsobem?)

Skrze víru jsem uviděl ten příval
vytékající z Tvojich ran,
lásky vykoupení je moje téma,
a bude až do smrti.

V pořádku, nyní všichni společně.

Od té doby, co jsem u víře uviděl ten příval
vytékající z Tvojich ran,
Vykoupení... (ne *jména*, ne *věci*)... je moje
téma,
a bude až do smrti.

A bude až do smrti,
a bude až do smrti;
lásky vykoupení je moje téma,
a bude až do...

Pomalu, pokud můžeš, sestro.

¹⁰⁹ Co bude tvoje téma? „Kde jsou jazykové, utichnou; kde jsou prorocství, přestanou, kde učení, v nic přijde. Z částky poznáváme, z částky vidíme, z částky prorokujeme. Tehdáž, když tváří v tvář uvidíme, poznám tak, jak známostí obdařen budu. A když to, co je dokonalé přijde, tehdy to, co je z částky pomine; dokonalá, neposkvrněná láska vykoupení skrze Ducha Svatého, v lidské duši, která přešla ze smrti do Života.“

¹¹⁰ Ó, cítím se opravdu skvěle. Vy také? Kolik z vás si přeje zazpívat se mnou starou píseň? Chcete to učinit? Takovou, kterou jsme kdysi před lety zpívali, když zde v kostele nebylo nic kromě pilin. Všichni přicházeli, posadili se, nemluvili, každý tak tiše, jak jen mohl, posadil se, přemýšlel. Ukázal se pianista. Já jsem býval v modlitební místnosti, rozjímaje. A už zaznívalo:

Tam na kříži, kde skonál můj Spasitel,
tam jsem prosil za očištění z hříchu;
tam na mé srdce byla použita Krev;
sláva Jeho Jména!

¹¹¹ Pamatujete tyto dny? Duch Svatý sestupoval tiše a s láskou, usvědčuje hříšníky a oni přicházeli ke kříži. Zpívejme to nyní všichni. Kolik z vás ji zná? Zpívejme ji nyní, oním staromódním stylem. Dobře.

... na kříži, kde skonala můj Spasitel,
tam jsem prosil za očištění z hříchu;
tam na mé srdce byla použita Krev;
sláva Jeho Jménu!

Sláva Jeho vzácnému Jménu
sláva Jeho vzácnému Jménu!
Tam na mé srdce byla použita Krev;
sláva Jeho Jménu!

Přemýšlím, zdali na chvíli neskloníte svoje hlavy.

Jsem zázračně spasen od hříchů, (Jsi?)
Ježíš tak blaženě přebývá uvnitř,
tam na kříži, kde mne On objal; (Ó, ach)
Sláva Jeho Jménu.

Skloníte svoje hlavy a modlete se.

Pak tedy, sláva Jeho...

¹¹² Uvaž, jak dobrý byl On vůči tobě, v mnohých zkouškách, kterými jsi procházel. Když tvé malé dítě onemocnělo, Bůh je uzdravil. Když jsi ležel nemocný v nemocnici, mělš dostat narkózu, co se stalo? Kdo tě převedl? „Já jsem Pán, který tě uzdravuje.“ Pamatuješ, cos řekl, když jsi začínal v pokojíčku? Pamatuješ, když jsi oné noci uvažoval, že... tě postihne srdeční infarkt? Ó, Bože! Co On učinil?

Sláva Jeho Jménu!
Sláva Jeho Jménu!
Tam na kříži, kde mne On objal, (vzal tě za slovo)
sláva Jeho Jménu!

Nyní si to broukejme. [Bratr Branham si začíná pobrukovat *Sláva Jeho Jménu*—vyd.]

¹¹³ Vztáhněte nyní ruku k osobě sedící vedle vás, uchopte ji za ruku a řekněte: „Bůh ti požehnej, bratře. Bůh ti požehnej, sestro. Jsem tak rád, že jsem křesťanem. Ty také?“ Podejte si ruce s někým sedícím vedle vás.

Tam na kříži, kde mne On objal;
sláva Jeho Jménu!

¹¹⁴ Tento pocit mi udělá dobře. Miluji uctívání Boha v takové tichosti. Je to něco, co pro mne má skutečný význam. Prostě pocit, že Něco je nablízku! Co se stalo? Celé to volání k oltáři, když tito hříšníci přijali Krista, Andělé se zvedli ze svých sedadel. Vidíte, to je příčina, která působí takový pocit. Věříš tomu, bratře Hickersone?

Ó, sláva . . .

Uctívání je, když duše uctívá Boha. Slovo bylo dáno, vid'te. Duch Svátý teď žehná a zalévá.

. . . vzácnému jménu!
Tam na mé srdce byla použita Krev;
sláva Jeho Jména!

¹¹⁵ Náš Nebeský Otče, teď když ta nádherná, svatá Přítomnost Svatého Ducha stojí zde, žehnajíc tvé děti, častokrát je On musel kárat: „Nebot' každý syn, který přichází k Bohu musí být nejdříve trestán a švihán, musí se mu dostat dětské výchovy, kárání,“ nejsou zde žádné výjimky; vztahuje se to na každého jednoho. Snášíme-li kárání našeho Otce, pak to přinese přítomné a lahodné ovoce. Modlím se, Bože, abys to dal poznat každému jednemu dítěti. Necht' se nevzdálí v důsledku nějaké představy, ale necht' pozná, že to je Tvoje požehnání pro ně. Bezelstné mléko evangelia, protékající jejich duší, mléko a med kanánské země, nové víno povzbuzující je k víře, díkůvzdání, srdce skloněná před Tebou, zdvižené ruce, slzy stékající po tvářích v tichém a uctivém uctívání.

¹¹⁶ Ó Bože, jsem tak šťasten! Zkrátka, tak Tě miluji, Pane! Chci Ti vyjádřit své pocity, pokud jsem s to, v díkůvzdání. Vyjádřit skutečnou počtu mého srdce, že Ti vzdávám čest, Ty Jedinečný. Miluji Tě. Častokráte ve velkých zkouškách, když vidím, že sebou letadlo mrštilo ve vzduchu, padalo, hroutilo se a jen kratičká modlitba a bylo to narovnáno; u vědomí, že během minuty bychom byli vydáni smrti. Stojí před kouzelníky a ďábly, tyto vyzývají a vykračují kupředu; a jen kratičká modlitba je ponechala stojící, ochromené.

Jak démoni ječeli a vycházeli z vašich dětí skrze modlitbu. Ó, tvá láska, Pane! Když ten maličký onemocní, přijde, řekne: „Tati pomodlíš se za mne?“ A vidím, jak On tiší horečku a utiňuje dítě jako matka kolébající je na svém klíně. Ó, jak Ti děkujeme. Snad přichází nesnáz. Víme, když pohledíme kupředu a shledáme tam ty velké rozbouřené vlny smrti. Obdobně jako řekl David v oné době: „Nebudu se báti zlého, Ty se mnou jsi.“ Děkujeme Tobě, vzdáváme Ti počtu. Když vidíme duše, přicházející k Tobě; zmrzačené a postižené a slepé a hluché a němé uzdravené jako důkaz Tvé Přítomnosti.

¹¹⁷ Požehnej toto malé posluchačstvo, nyní, když čekáme. Děkujeme Ti za každou duši, která k Tobě přišla. A modlíme se, abys je dnes hojně a bohatě požehnal. A necht' ode dneška, napořád, všechny jejich zkoušky a nesnáze byly ty tam; necht' válka mezi nimi a Bohem bude právě nyní urovnána a oni smíření s Bohem skrze Krev Jeho Syna, vědouce, že On dal Svého Syna, aby převzal válku mezi Bohem a člověkem a smířil člověka opět s Bohem, který byl jednou nepřitelem Božím, avšak nyní byl přiveden a Bůh je přijal za Své syny a dcery.

Nyní již více nejsou nepřátelé a odcizení, ale jsou milované děti. Modlíme se, abys jim to dal poznat. Nechť to nepřítel nevyjme z jejich srdcí. Nechť on, nechť poznají, že Ty jsi klepal na jejich srdce a oni Tě přijali, zdvihli své ruce. To bylo to, Pane. A my prosíme, aby to oni rozpoznali a vždy Tě milovali a milovali své bližní. Neboť prosíme v Kristově Jménu. Amen.

Svíťíce vůkol nás dnem i nocí,
Ježíš, Světlo světa.

Budeme kráčet v tom Světle, je To nádherné
Světlo,
přichází, kde se skví krůpěje rosy milosti;
svíťíce vůkol nás dnem i nocí,
ó Ježíš, Světlo světa.

Přijďte, vy svatí u víře, prohlaste,
že Ježíš je Světlo světa;
pak se nebeské zvony rozezvučí,
Ježíš, světlo . . .

Milujete Jej? Zpívejme teď, jemně.

Budeme kráčet v tom Světle, je to nádherné
Světlo,
přichází, kde se skví krůpěje rosy milosti;
svíťíce vůkol nás dnem i nocí,
Ježíš, Světlo světa.

¹¹⁸ Tuším, že jsem byl zrovna naplněn tím probuzením. Ó, zpívejme ještě jednou. Chcete? Zavřeme oči a zdvihneme ruce. Kanada, ať jste odkudkoli, ta malá skupinka lidí zde z různých míst této země. Zpívejme nyní, zavřeme oči a zdvihněme ruce.

Budeme kráčet v tom Světle, je to nádherné
Světlo,
přichází, kde se skví krůpěje rosy milosti;
svíťíce vůkol nás dnem . . . (Ó Bože!)
Ježíš, Světlo světa.

Setrvej ještě chvíli, sestro.

¹¹⁹ Ve Starém zákoně, On byl Ohnivým Sloupem, který vedl děti Izraele. Byl to Kristus, Anděl smlouvy. Nechť všichni, kteří to ví, řeknou: „Amen.“ [Shromáždění: „Amen.“—vyd.]

¹²⁰ V Novém zákoně se On zjevil v těle, aby odstranil hřích a přivedl nás zpět, abychom byli syny a dcerami Božími.

¹²¹ Jednou kráčel cestou malý, starý drzý Žid, šel uvěznit ty, kteří křičeli a oslavovali Boha a prorokovali. A co jej potkalo? Nádherné Světlo. V jakém Těle je Ježíš dnes? Ve Světle, stejném Ohnivém Sloupu jako na začátku. Potkal Saule z Tarsu a Světlo se k němu přiblížilo, k jeho očím, až jej oslepilo a řekl: „Proč Mě pronásleduješ?“ Řekl: „Kdo jsi, Pane?“ Řekl: „Já jsem Ježíš.“

¹²² Dnes, On je zde, On je s námi. Máme dokonce u sebe Jeho obrázek. Není On líbezný? On je tentýž včera, dnes, a na věky." A co pak budeme?

Budeme kráčet v tom Světle, (On dokazuje
Své Slovo, On žije.), nádherné Světlo,
přichází, kde krůpěje rosy . . .

Nechť nemocní přijdou nyní sem kolem oltáře, kteří chtějí,
aby za ně bylo modleno.

Svítilice vůkol nás dnem i nocí,
Ježíš, Světlo . . .

Chci, abys zahrála, *Velký Lékař*.

¹²³ Něco mi přišlo na mysl. Pamatuji si, jednou během bohoslužby, modlil jsem se za nemocné. A byla tam paní, která s sebou na pódium přinesla malé zmrzačené děvčátko. A Duch Svatý byl přítomen. A oni . . . Hledte, budeme hotovi během deseti minut. A oni přinesli malé zmrzačené děvčátko, prodělalo dětskou obrnu, říkali, že se tomu říká ochrnutí, dětské ochrnutí. Její malé nohy byly složeny pod ní a nemohla chodit. Víte, kde jsem měl tuto uzdravovací bohoslužbu? Ať vám to připadá podivné, bylo to ve shromáždění dunkardů, ne letničních; dunkardů. Nikdo nevěděl že jsem tam byl, žádná církev, byl jsem tam veden Pánem. Oni nevěděli nic o křtu Duchem Svatým. Můžeme mluvit o nebi na zemi; láska se rozlila podobně jako dnes. Řekl jsem: „Nyní můžeme začít modlitební řadu.” Řekl jsem: „Všichni, kdo máte modlitební lístky,” počínaje určitým číslem, „postavte se na pravé straně.” Vystupovali nahoru. Asi druhá osoba byla ta paní, nesoucí malé zmrzačené dítě, malou holčičku. Duch Svatý o tom začal promlouvat a paní sedící u piana hrála:

Aj, velký Lékař je nyní přítomen,
soucitou plný Ježíš,
On povzbuzuje umdlévající srdce,
žádné jiné Jméno kromě Ježíše!

¹²⁴ A když prolétávala těmi klávesami ze slonoviny. Měl jsem v kapse malou lahvičku s olejem. Měl jsem směr. Byl to olivový olej, pocházející z olivovníku. Přistoupil jsem a modlil jsem se té noci za nemocné a ponořil jsem se v Ducha a začal plakat, slzy mi začaly stékat po tvářích. A měl jsem ten olej a zjistil jsem, že ten olej . . . slzy kapaly do toho oleje. Šel jsem tedy a vzal tři další složky . . . složky, a přimísil jsem je k tomu. Vzal jsem to a pomazal tím to malé děvčátko.

Vložil jsem na ni ruce, řekl jsem: „Nebeský Otče, Ty jsi ten velký Lékař a jsi právě nyní zde.” A to malé děvčátko na mne pohledělo, zavrtělo sebou, vyskočilo z mých paží, padlo na podlahu a začalo běhat po podlaze. Její matka omdlela; dunkardka. A paní u piana se ohlédla, úplně zbledla a téměř se zhroutil. A piano pokračovalo a hrálo:

Aj, velký Lékař je nyní přítomen,
 soucitu plný Ježíš,
 On povzbuzuje umdlévající srdce,
 žádné jiné Jméno kromě Ježíše!

¹²⁵ Malé dunkardské děvče sedící tamhle, pozoroval jsem, jak stěží popadá dech. Nikdy neslyšelo o letničních, krásné malé děvče, dlouhé světle blond vlasy, upravené. Víte, jak se oni oblékají, dávají si na hlavu bílé kloboučky. Ten z její hlavy spadl, zdvihla ruku a začala zpívat. Nevěděla, co zpívá, tak byla pohroužena v Duchu.

¹²⁶ A celá církev, jednomyslně, přicházela, plačíc, k oltáři, přijímajíc Pána Ježíše. A Duch Svatý je pokřtil, jednoho každého, v lásce. Ó, jak plakali a dávali se do pořádku a podávali si navzájem ruce, to se stalo! To jsou letnice.

¹²⁷ Tentýž Ježíš je zde. Heleď, nepokoušej se... Vidiš, pokoušíš se uvažovat: „Dobře,” na něco se v myšlenkách soustředíš, co je daleko a a snad to, nebo: „Zkusím to.” Bude lepší, když se posadíš na tvoje sedadlo, dokud ve tvých myšlenkách nebude: „To je to!” Když to docílíš, pak je to pryč. Dokud ne, bude to stále tu.

¹²⁸ Chcete-li, přibližte se co nejbliž k oltáři a zaujměte tato místa. Chci požádat bratra Neville, aby mi pomohl. Zde je olej k pomazávání, chci, bratře Neville, abys pomazal každého jednotlivce, když na ně kladu ruce. Pokud opravdu věříte, to je ono! Opravdově věrte ve vašich srdcích. Zazpívejme nyní opravdu něžně, všichni společně nyní zpívejme *Velký Lékař*.

Aj, velký Lékař je nyní přítomen,
 soucitu plný Ježíš,
 On povzbuzuje umdlévající srdce,
 ó, slyš hlas Ježíše.

Něžný tón písně serafína,
 sladké Jméno na smrtelném jazyku,
 ta nejněžnější píseň,
 Ježíš, požehnaný Ježíš.

Skloňme nyní hlavy.

Jděte v pokoji cestou do nebe,
 nesouce Jméno Ježíš.

¹²⁹ Náš Nebeský Otče: „Modlitba víry zachrání nemocného,” říká Slovo. „A Eliáš byl člověk, týmž bídám, jako i my poddaný.” A, Bože, nedovol, nedovol abychom byli vinni tím, že jsme lidem učinili evangelium tak složitým, že budou uvažovat, že je to člověk a ne Bůh. Chceme se jednoduše držet těch zásad. A díky těm písním a hymnům jsme vešli do požehnaného obecnství jeden s druhým. Tak tedy, Velekněze, Který přišel s námi, On dnes vstoupil s námi a můžeme Jej dotknout city našich nemocí. Mnozí stojí zde při oltáři dnes

ráno, nuzní. A já vysílám Tvého milovaného a ctihodného služebníka, mého bratra Neville, ctihodného muže, spravedlivého; jako Eliáš, poddaného stejným bídám jako Eliáš a my všichni. Já ho vysílám.

¹³⁰ Tys řekl: „Nechť je mažou olejem, modlí se za ně,” ně, Tělo, „a modlitba víry zachrání nemocné.” A já se modlím celým svým srdcem, Pane, za každého zde jednotlivě. Ty víš v čem jsou nuzní. A já se modlím, abys je uzdravil. Tak tedy, Jakub toto napsal Církvi, byv inspirován Duchem Svatým, kterého obdržel od Boha, což bylo utvořeno u Boha před založením světa.

¹³¹ Ježíš, odcházejе, řekl: „Na nemocné ruce vzkládati budou a ti se uzdraví.”

¹³² A když vysílám svého bratra vykonat práci, kterou pověřil Jakub skrze Ducha Svatého, pomazat, i my se k tomu vracíme, díky pověření Pána Ježíše a Svatého Ducha, a vzkládáme na ně ruce a oni se uzdraví.

¹³³ Nyní, Pane, celým svým srdcem, jsou zde nemocní, kteří se ke mně připojili, vši silou a vši mocí, modlím se modlitbou víry za každou osobu, stojící zde a prosím, aby v jejich myšlenkách nezůstala ani špetka pochybnosti, ale aby se vrátili na svá sedadla s pevnou a dokonalou jistotou, že jim bylo svěřeno Boží zplnomocnění a Jeho Slovo se jistě projeví jejich uzdravením. Prosíme o tato požehnání pro ně ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

¹³⁴ Nechť nyní každý...[Prázdné místo na pásku. Pianista hraje *Je Pramen* a *Velký Lékař*, zatímco se bratr Branham a bratr Neville modlí za nemocné. Prázdné místo na pásku—vyd.]

¹³⁵ Když jsem se modlil za malou dívku a prorokoval nad ní, ohledně té velké zaražené věci na její hlavě a na její tváři *zde*, jak se to uvolnilo a uzdravilo. Zde je tato dívka, všechno to z její tváře a ostatních míst zmizelo. Maminka ji nese k Boží slávě ukázat, že se to zcela usušilo, zůstal jen strup. Sestro, Ježíš jednou řekl: „Copak nebylo devět uzdraveno?” Jeden přišel vzdát dík, vidíte. Díky za to Bohu. Nyní, miláčku, narostou ti na tom vlasy. Pamatuj, co ti řekl bratr Branham *zde* onoho večera a budeš úplně v pořádku a normální.

A skloníme se a poděkujeme Bohu.

¹³⁶ Teď, Otče, děkujeme Ti za Tvoje uzdravení. Děkujeme Ti za tuto oddanou matku a roztomilé malé děvčátko, které ochotně přišla ukázat, že Ježíš stále žije a kraluje. Když jsem viděl tu velkou, škaredou věc jako rakovina, nafouklou na celé hlavičce a na této straně a Tys ji uzdravil a odstranil to pryč. Děkujeme Ti za to. A modlíme se nyní, abys požehnal tu oddanou matku, její srdce je vzrušeno. Až se toto děvčátko stane ženou, nechť stále svědčí o Tvé slávě.

¹³⁷ Nyní pokračuji ve vzkládání rukou na tyto nemocné, zatímco bratr a já je mažeme. Necht' obdrží totéž požehnání jako tato malá dívenka. Kdyby jen mohli věřit dětskou vírou jako toto dítě, pak se to stane.

[Bratr Branham a bratr Neville pokračují v modlitbě za nemocné. Prázdné místo na pásku—vyd.]

¹³⁸ Znamenité. Jsem dnes ráno tak šťasten, co jsme vzdávali díky a měli spolu čas obecnství, jeden s druhým, zatímco Krev Pána Ježíše očišťuje nás od všech hříchů. A já . . .

¹³⁹ A příchozím v našich branách, chceme vás opět přivítat. Přijďte večer k večerní bohoslužbě. Jste-li ve městě a chtěli byste se ještě zastavit a být spolu s námi dnes večer, byl bych velice rád. Dveře jsou vždy otevřeny. Nemáme žádnou denominaci, žádné vyznání víry . . . Krista, žádný zákon, kromě lásky, žádnou knihu, kromě Bible. Přejeme si vás, zveme vás, jste srdečně zváni.

¹⁴⁰ A chci také požádat, až budete na cestě, až opustíte naše město a jednotlivá místa této země, vzpomeňte si na mne na vašich modlitbách jako na spoluslužebníka v Kristu, a v—a v lásce a obecnství Svatého Ducha. Zakrátko musím odjet, do—do Kanady a do Kalifornie. Upřímně řečeno, stěhuji se do Kalifornie. Pak, velice si přeji, abyste se za mne modlili, neboť zrovna teď mám něco kvůli čemu se musím rychle rozhodnout, vidíte, a je to velmi namáhavé a já—já—já prosím, abyste—abyste mě měli na vašich srdcích a pamatovali na mne, neboť vím, že modlitba je to, co mění věci. Modlitba je to, co pro nás činí věci.

¹⁴¹ Tak tedy, dnes; je mi líto, že jsem vás tak dlouho zdržel a našeho drahého bratra, pastora, zde vedle kazatelny. Je mi líto, ale snad ani nevím . . . musím se urychleně stěhovat. Neviděl jsem nikoho ke krátkému pohovoru, jak to leželo zde na stole. Ale, zatímco to pastor prohlíží . . . Jeden bratr přijel až z Anglie, řekl, že mne chtěl na několik minut vidět. A já chci vidět toho bratra. Prál bych si mít čas podat si s vámi ruce a vidět vás všechny, ale nemohu. Nyní, za tím účelem, abych mohl mít toto ráno rozhovor, co jsem zde, telefonujte mému sekretáři bratru Coxovi, sedícímu zde, a on to zajistí. Z toho důvodu musíme mít—musíme rozdělit náš čas, abychom tyto věci umožnili. Ale tento bratr o tom nevěděl a přicestoval z Anglie. Předpokládám, že během dvaceti minut odejdu a proto, ano, ve dvanáct, já—já musím pospíchat a vzdálit se. A proto mi vy všichni promiňte, že půjdu tam do místnosti si s tímto bratrem na několik minut pohovořit. A jakmile se vrátím, všichni se setkáme. Modlete se za mne.

¹⁴² Bohoslužby se budou konat ve—ve filadelfské církvi, ve čtvrtek večer. Budeme v konferenčním sále, ten příští týden, ve středu večer. (Děkuji vám, pane.) Budeme s—s Mezinárodním

sdužením obchodníků plného evangelia a budu mluvit večer, ráno třiadvacátého v Leami... Hotelu v—v Minneapolis, Minnesota. A pak v konferenčním sále, myslím, že je to následující, tento večer, to znamená v sobotu. A v—v neděli budu v chrámu Přístav srdce s kazatelem Gordonem Petersonem a to je bohoslužba s kázáním. A od pondělka večer, celé pondělí, budou se po dobu pěti dnů konat shromáždění.

¹⁴³ Pak mám TAK PRAVÍ PÁN přinést určité ženě daleko v Severní Kanadě. Pojedu tam, moje žena pojede spolu se mnou, a děti, ne na dlouho. Cestou zpět se zastavím u svého přítele Erna Baxtera. Chci mu říci něco ve Vancouveru. A ihned potom pojedu dolů do Washingtonu k panu Rasmussenovi na jednodenní návštěvu.

¹⁴⁴ Pak pojedu dolů do La Crescenta, vyřídít několik věcí, které, můj stan je již hotov a připraven na cestu na misijní pole. A proto, snad začnu na západním pobřeží Kalifornie, pojedu dolů skrz Kalifornii a Arizonu, tuto nadcházející zimu, jestli Pán dovolí; snad s výjimkou toho otevřeného času pro shromáždění a službu, abychom jeli znovu do Afriky. David DuPlessis a mnozí muži z Afriky, kteří chtějí zařídit africkou kampaň, byli s ním v tom shromáždění a měli v úmyslu se tam setkat. A máme být s bratrem Arganbrightem a modlit se, abychom si byli jisti, kde se budou konat další shromáždění.

¹⁴⁵ Milujete Jej? [Shromáždění říká: „Amen.“—vyd.] V pořádku. Pak jste povinni milovat i mne, milujete-li Jej, neboť já jsem v NĚm. A milujme se vespolek. Pán vám požehnej.

Náš drahý bratře Neville, Bůh ti žehnej. Děkuji za ten čas, bratře Neville.

*Zjevení, Kniha symbolů, Roč 6 sv. 2
(Revelation, Book Of Symbols, Vol. 13 No. 6R)*

Toto Poselství bylo proneseno bratrem Williamem Marrionem Branhamem v neděli ráno, 17. června 1956, v Branhamově modlitebně v Jeffersonville, Indiana, U.S.A., bylo vzato z magnetofonové nahrávky a zde nezkráceně vytištěno a je šířeno *bezplatně* Voice Of God Recordings.

První české vydání v roce 1996.

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org